

MERCAT DE LES FLORS
DANSA I ARTS DEL MOVIMENT

LA VERONAL

SIENA

Companyia associada al Mercat de les Flors
Coproducció Mercat de les Flors
Residència Graner
Companyia modul-dance

Del 22 al 24 de març i del 4 al 7 d'abril de 2013
Sala OM. Horari 20:30 h, diumenge 18 h. Preu 16,5 €

Fitxa artística

Direcció **Marcos Morau**

Coreografia **Marcos Morau en col·laboració amb els intèrprets**

Text i Dramatúrgia **Pablo Gisbert – El Conde de Torrefiel**

Intèrprets **Clyde Emmanuel Archer, Inma Asensio, Júlia Cambra, Laia Duran, Cristina Facco, Cristina Goñi, Anna Hierro, Almog Loven, Ariadna Montfort, Lorena Nogal, Marina Rodríguez i Sau-Ching Wong**

Assistent de direcció **Tanya Beyeler**

Professora **Cristina Facco**

Espai **La Veronal**

Disseny d'Il·luminació **Enric Planas**

Fotografia **Edu Pérez i Quevieneelcoco**

Coproducció Mercat de les Flors de Barcelona i Hellerau Centre Europeu per a les Arts de Dresden (Alemanya)

Amb la col·laboració modul-dance, El Graner fàbrica de creació, La Caldera, Devir Capa Centro de Artes Performativas do Algarve, Faro (Portugal), Duncan Dance Center, Atenes (Grècia), Dance Ireland, Dublin (Irlanda).

Sinopsi

A la sala d'un museu hi ha una dona asseguda que observa un quadre. Prop de la porta hi ha un home de peu observant l'escena. Aquest és el punt de partida del nou projecte de La Veronal, que es desplaça fins a la ciutat italiana de Siena per iniciar una reflexió sobre la idea del cos humà. Aquest representa i ha representat el passar dels segles, i l'art s'ha compromès amb la matèria humana de tantes formes com ha cregut convenient al mateix temps que els artistes s'han aprofitat del cos com a contenidor i projector de significants.

La peça es submergeix en una aproximació a la història de l'art italià, en un recorregut que s'inicia en el Renaixement, moment en què l'ésser humà reprèn la consciència de si mateix, i arriba fins al món contemporani.

Siena es perd en aquest camí per portar-nos a un espai atemporal i estrany en un joc d'ècfrasi, la representació verbal d'una representació visual real o fictícia. Allà es barregen el cos representat i el cos real, el cos mort i el cos viu, obligant a aturar-nos un instant per desxifrar cada un d'ells.

Un espai on es barregen memòria i imaginació i el cos com a objecte, el seu aspecte, la seva fragilitat, la seva mortalitat i la contraposició del cos com a individu enfront de la massa.

Siena és la necessitat constant i absoluta de l'ésser humà de contemplar el propi ésser humà. Observar, reconèixer les seves formes, les seves accions, la seva presència perquè, després de tot, Siena és la voluntat de voler observar-lo eternament fins confondre'l.

Aquest nou treball segueix recolzant-se en referents d'altres disciplines artístiques com el cinema i la literatura. En aquest sentit, l'obra de Pasolini tan vinculada a allò humà serà també inspiració per construir un assaig pertorbador sobre la centralitat del cos en escena, quelcom a què també contribuirà el verb d'El Conde de Torrefiel, habitual col·laborador de La Veronal.

Morfologia de SIENA **El cos a través de les capes**

Els espectacles de la Veronal presenten la ficció formada per nombroses realitats escèniques, que s'entrellacen entre si, contaminant i funcionant a l'uníson de la mateixa manera que una maquinària complexa, amb la finalitat de travessar la percepció de l'espectador més enllà de l'estat conscient. La trajectòria artística de la Veronal es distingeix de fet per aquesta necessitat de compondre formalment les seves peces establint una singular relació amb aquelles capes indisciplinades que, juntament amb la dansa, es filtren pels ulls del pati de butaques, i que travessen la consciència d'aquell que mira.

Un treball de convivència entre les infinites possibilitats de l'escena (més enllà de la formalitats atribuïdes a un espectacle de dansa), que s'ataquen entre si en una lluita per significar i existir al mateix temps, de vegades de manera antagònica, de vegades en harmonia, i sempre conduïdes per l'afany últim que regeix la batalla escènica: traduir el misteri vital mitjançant els codis de l'acció i la representació.

Aquest és el treball en el temps de La Veronal i l'objectiu d'un Decàleg geogràfic en què *Siena* és el sisè lliurament, la sisena bandera.

La petita ciutat italiana és l'estendard argumental triat com a paisatge de fons on pensar les representacions del cos humà, les mirades que distorsionen el nostre contenidor carnal transformant-lo en objecte de culte i estudi així com a objecte de consum, de poder i de plaer, al cap i a la fi una evocació de la maledicció de Narcís que enecat per la bellesa de la seva imatge reflectida és incapaç de veure la realitat del reflex en l'aigua.

Forma i matèria a SIENA

La Mirada és el mirall a través del qual es distingeixen les imatges del nostre entorn, irreals totes de per si, objectes d'una manipulació simbòlica constant. Molt d'allò captat per la vista està intervingut per l'ésser humà, intervingut per suggestionar i incitar a l'acció i al pensament autoreferencial.

Siena s'estructura al voltant de la idea d'exposició del cos i les seves representacions. Siena es situa en una sala tancada, un lloc anònim i atemporal concebut per a l'exhibició en el més ampli sentit.

Més enllà de les quatre parets, tots els elements articuladors de la peça es concentren en construir una mirada encoratjada per estímuls externs i que acciona les possibilitats de representació: un museu, una sala d'espera, un tanatori o una església, són alguns dels escenaris on observem persones que contempen i es contempen, les intencions i emocions s'alteren segons els significants establerts per la convenció teatral, però sempre dins d'aquest pacte bilateral entre els cossos vius i els seus vestigis.

Siena es compon per tant d'escenes el fil conductor de les quals és arbitrari i definit pels capricis de la vista que activa, a favor de la seva naturalesa física, significants i contenidors atzarosos necessaris per a la seva obstinació a reconèixer-se en allò que l'envolta. Situacions que obliguen a aturar-se per desxifrar, admirar i analitzar els cossos aquí presents, ocupats en la representació de si mateixos i en l'exploració del seu component mortal.

Marc Argumental

Siena existeix com a exercici d'observació i contemplació. La seva naturalesa consisteix a entendre a través del cos contemporani aquelles troballes, fantasies i estats de l'home que va ser, i que han arribat als nostres dies a través de l'art, i són custodiats ara en espais tancats, associats a formes de culte i a resguard del present.

Les representacions artístiques de l'home no són més que imatges d'éssers irreals congelats en un temps ja caduc i inexistent. Tot i això l'home sempre serà capaç de reconèixer-se en l'home, no només en les formes més orgàniques representades en teles i escultures, sinó en qualsevol indicatiu, en qualsevol rastre de figura, per abstracta i improbable que resulti a primer cop d'ull.

Siena parteix d'aquesta referencialitat constant i obstinada de la naturalesa humana, aquest acte narcisista intrínsec (i també tan propi de la disciplina de la dansa), la fi del qual no és més que la realització màxima de les pròpies possibilitats com a matèria orgànica.

L'escenari es converteix a *Siena* en una superfície exclusiva on presenciar el plaer de veure's a si mateix i als altres, replantejant la pròpia unitat dintre d'un conjunt

en unió amb altres. És en aquest sentit d'unió on l'exploració de les possibilitats mitjançant els vincles es converteix en una tasca infinita que aspira a la voluntat col·lectiva i que en l'acte teatral es tradueix en una participació intel·lectual absoluta per part de l'espectador.

Siena recorre a allò humà per idealitzar allò futurament humà, allò perfectament humà o allò ultra humà, en una cosmovisió fatalment renaixentista.

Ècfrasi: La descripció d'allò que veiem o imaginem

Per primera vegada en el seu recorregut, la feina creativa de La Veronal s'organitza al voltant de la recodificació dels llenguatges del cos mitjançant un vocabulari físic personal, hàbil en traduir poèticament, per un exercici d'ècfrasi, allò que s'amaga darrera del que és palpable visualment.

L'única manera de captar la veritable atenció d'un ésser viu és enfrontant-lo a un altre ésser viu.

Tot cos en vida és un misteri per a aquell que mira, simplement per ser un contenidor aliè, zelador d'aquella matèria intangible i il·limitada, aquesta substància imprevisible pròpia del món de les idees.

Aquest erotisme que es revela en l'atracció entre cossos diferents és la mateixa llei de l'àtom, l'element base que compon la matèria, que només existeix gràcies a la tensió generada per les càrregues oposades de les seves partícules elementals. Així el joc eròtic és el fonament del sistema de l'organització humana en societat.

De fet, sota un prisma general, es pot afirmar que totes les nostres accions, paraules i pensaments fan referència a altres éssers vius, filtrats com a projeccions en el temps i en l'espai, i que finalment disposen aquella matèria intangible tancada en el cos, que perdura més enllà del temps i l'espai.

Clàssicament, el concepte de bellesa s'entén per la relació proporcional entre diferents parts d'un conjunt (harmonia), i no sota una idea monolítica. La suma de molts cossos modela un cos uniforme i infinit anomenat Humanitat, que en el seu vessant menys equilibrat podem definir com Massa. I és en aquesta unitat de cossos que componen el cos social, on es genera aquesta complexitat que Siena es proposa traslladar a l'escena.

Per primera vegada en el seu recorregut, la tasca creativa de La Veronal s'organitza al voltant de la recodificació dels llenguatges del cos mitjançant un vocabulari físic personal, hàbil a traduir poèticament, per un exercici de ècfrasi, allò que s'amaga darrera d'allò palpable visualment .

Marcos Morau & La Veronal

Marcos Morau es forma en Coreografia a l'Institut del Teatre de Barcelona, el Conservatori Superior de Dansa de València i al Movement Research de Nova York, obtenint la màxima qualificació en el projecte final de carrera i el premi extraordinari de l'Institut del Teatre. En els últims anys realitza el seu projecte d'ajudantia coreogràfica al Nederlands Dans Theater II i a la companyia IT Dansa. Els seus coneixements artístics no es limiten a la dansa sinó que s'estenen cap a disciplines com la fotografia o la dramaturgia, cursant el Màster en Teoria de la Dramaturgia, on realitza l'assistència amb el coreògraf Cesc Gelabert. Destaquen entre els seus formadors Tomàs Aragay, Hilde Koch de William Forsythe, Kazuko Hirabayashi i Roberto Fratini entre d'altres.

El 2005 crea "La Veronal" companyia formada per artistes procedents de la dansa, el cinema, la literatura i la fotografia. La finalitat del seu equip artístic resideix directament en una constant recerca de nous suports expressius i referències culturals -cinema, literatura, música i fotografia, principalment- que aposten per un fort llenguatge narratiu amb la intenció de formar espais artístics globals.

Com Kieslowski va fer als vuitanta, La Veronal es disposa a crear un decàleg on cada peça es situa o pren com a punt de partida un país o ciutat del món, creant una analogia entre dansa i geografia. Les peces no pretenen constituir-se com a obres documentals que descriguin el país de forma directa, sinó que se serveixen dels elements que el topònim proporciona per dur a terme el desenvolupament d'una idea, d'un argument.

Islàndia (2012), *Rússia* (2011), *Finlàndia* (2010), *Maryland* (2009) o *Suècia* (2008), entre d'altres, són peces d'aquest decàleg amb les quals ha aconseguit premis a certàmens coreogràfics nacionals i internacionals com el Certamen Coreogràfic de Madrid, Masdanza / Festival Internacional de Danza de Canarias, Copenhaguen International Competition o Fira Tàrrega, així com una menció especial a la Fira Internacional de Dansa d'Osca i una representació a la Biennal Internacional de Joves Creadors d'Europa. El seu llenguatge coreogràfic parteix d'una distorsió de la dansa clàssica que es creua amb elements del teatre i del cinema mut, sempre sense oblidar-se d'una sòlida base corporal on la nova lectura que es fa de la tècnica serveix per acostar-se a les preocupacions actuals de l'escena contemporània.

Recentment La Veronal ha col·laborat en el darrer treball del coreògraf Cesc Gelabert i ha creat una peça per al Cross Connection Ballet de Copenhaguen, companyia vinculada al prestigiós Royal Danish Theatre. Marcos Morau ha estat convidat també a crear peces noves per a les companyies sueques Norrdans i Skånes, així com un nou treball per a la Compañía Nacional de Danza que s'estrenarà a principis de 2014.

La Veronal en premsa

Fascinant viatge a Rússia amb La Veronal

EL CLUB EXPRESS 19/11/2012 per Gloria Díaz

Fascinant treball el de La Veronal i Marcos Morau en el seu espectacle Rússia. Una petita joia escènica que ens ha regalat aquest *mes de Danza 19* i que ens va transportar durant 60 minuts a una mena de thriller de terror coreografiat inspirat en l'estètica i els tòpics de la Unió Soviètica dels 80.

Un misteriós viatge en cotxe al sud de Sibèria és el fil conductor del muntatge. Amb molt de l'estètica del cinema mut, projectant els diàlegs en una pantalla, els vuit ballarins de La Veronal recreen un univers coreogràfic inquietant i tenebrós que atrapa l'espectador des del primer moment. Moviments rítmics, enèrgics, frenètics fins i tot, executats amb precisió i amb destresa. Un espectacle que treballa per igual la coreografia grupal, els pas a dos i els solos individuals, portes obertes de bat a bat perquè cada un dels intèrprets demostrï àmpliament la seva qualitat. Es queda gravada a foc una peça de dues de les ballarines en què demostren un domini absolut del moviment, del sentit de l'espai i dels portés, uns minuts hipnòtics que fins i tot van despertar alguns aplaudiments i bravos extasiats a la seva conclusió. També fascinant una de les peces finals, el solo sobre la neu amb la pressió i la impostura de la figura militar, una coreografia veritablement emocionant. En realitat, és difícil destacar unes sobre altres, perquè l'espectacle està treballat amb gran solidesa.

Certament la peça és un estrany viatge, una recreació de tòpics i imatges que tots associem en major o menor mesura a Rússia i a l'esfera de la Unió Soviètica. Amb un estilisme molt aconseguit (vestuari, ambientació musical, fins i tot la neu del final, com concebre un viatge a Sibèria sense neu!) I certs tocs humorístics, Marcos Morau i els seus ballarins construeixen un espai sorprenent per ballar la por en les seves múltiples expressions . Un espectacle original i brillant, d'aquests que, com a espectador, s'agraeixen enormement per la sensació de catarsi, de frenesí i d'emoció que susciten.

Rússia va envair les nostres ments

MODERNÍCOLAS 13/11/2012 per Irene Quirante

Com començar a parlar de Rússia? Sent honesta i deixant clara la perplexitat que m'ha acompanyat des que vaig sortir de la sala Gades, elevada a la cinquena potència en el moment que em vaig enfrontar al foli en blanc. Rússia és desesperació, fred, por... Una història construïda mentalment a través de la dansa, i abstracta fins a dir prou. Ens ambienta un sòl que simula ser de gel, i una taula amb espelmes vermelles aparcada al fons de l'escenari. En realitat, el desert decorat és aclaparador en la nostra imaginació, que ha estat necessàriament en marxa per poder entreveure la peça.

La tensió ha estat un actor secundari present des del segon zero. Gràcies a rètols orientatius (a la seva manera) vaig poder deduir que els personatges estaven tancats en un cotxe, i que les seves ments deliraven submergides en diferents situacions extremes. Tots tenien una cita amb el terror. Van emprendre un viatge al llac més profund del món, el Baikal, i en el trajecte es van trobar indefensos davant

una terrible confusió: allò que creien que era veritat i allò que en realitat passava. Els va calar la por i la gèlida foscor del sud de Sibèria. En els malsons dels protagonistes apareixen elements i contextos dispars: la visita d'un ós, la coacció d'un militar desequilibrat, o el fred glacial expandint per cada racó del cos.

En aquesta sorprenent producció el ball sobrepassa tots els seus límits per elevar-se a la categoria de narrador. Mitjançant la dansa observem cossos movent-se frenèticament i sent preses d'emocions tètriques. La gran varietat de recursos dramàtics i cinematogràfics muts ha permès als ballarins mutar en actors davant els nostres ulls. Les llums també van interpretar el seu paper donant i restant protagonisme als personatges dins el paisatge, a més de recrear plànols plens de tenebrositat en perfecta consonància amb el repertori musical.

Mor l'última espelma, ràpidament, la sala trenca en duradors aplaudiments encara torbada per la intensitat de l'espectacle. Vaig sortir del teatre encara amb calfreds i sense més, em va saludar una enèrgica brisa que es va apoderar de mi durant una estona: potser jo estigués exagerant, o potser Rússia encara seguia bufant amb força en la meva ment.

Viatge de terror al llac Baikal

TANZNETZ.DE 07/11/2012 per Boris Michael Gruhl

El Veronal és un somnífer i una popular, ara prohibida, arma suïcida que fins i tot va arribar als honors literaris. La senyoreta Else d'Arthur Schnitzler en pren i cau en el somni profund de la Mort. Però no és possible quedar-se adormit quan la companyia espanyola La Veronal mostra per primera vegada a Alemanya la seva peça "Rússia" i proposa valentament a la crítica una sèrie de clixés a buscar (...).

Marcos Morau envia a vuit ballarines i un ballarí de la seva companyia a un viatge imaginari a través de les glacials extensions de l'hivern rus. L'objectiu és el Llac Baikal a Sibèria, el mitjà de transport és un Wolga-Kombi, un prestigiós model soviètic utilitzat per les autoritats, construït a Gorki, ara Nizhny Novgorod, ciutat tancada i lloc d'exili per als dissidents com Sajarov.

Rússia, de Marcos Morau, és el paisatge d'un somni ballat tret de la por i la solitud. Els seus elements coreogràfics procedents de la formació i l'obediència transmeten relacions d'esclavitud i subordinació i aviat aquest viatge es desplaça cap al territori dels mecanismes de tortura, molt més enllà de les fronteres d'una Rússia imaginària. L'ós rus està amagat al bosc de nou. El dictador, venerat com un sant, està nu sota el seu abríc. En les breus escenes tallades hi ha un segrest i un tiroteig massiu al Llac dels Cignes a la neu, on els elements del ballet clàssic es distorsionen grotescament.

Fragments de paraules en rus, música de Txaiovski, la banda sonora de North Howling, breus textos intermedis com al cinema mut. La magnífica companyia de dansa ens prepara una barreja de percepcions entre el riure, la negació i l'apel·lació, (i els estereotips que són llançats no esporàdica sinó contínuament, no estaran mai tan presents i disponibles en la nostra ment).

Coreògraf de topònims

EL PUNT AVUI 22/01/2012 per Bàrbara Raubert Nonell

Marcos Morau és quasi genial. "Quasi", perquè no seria just aplicar un adjectiu tan gran a una persona tan jove i amb tant de camí per fer. A Islàndia, la cinquena de les obres amb nom de país que ha creat, dirigeix la seva mirada fresca i moderna sobre la realitat immediata, i treballa els elements escènics amb una mentalitat recicladora totalment necessària avui.

El nom d'Islàndia no és atzarós, és el lloc on ser avui, un país que està experimentant una nova democràcia per sortir de la crisi mundial, i que hi està reeixint. De la mateixa manera, Morau busca les arrels de l'experimentació artística per sortir de l'atzucac de la modernitat, reflectint les necessitats de la societat junt amb les individuals com a artista i davant d'un públic necessitat també de solucions.

Per fer-ho, segueix el mètode paranoicocrític dalinià d'associació lliure d'idees. Dos cossos estirats representen John Lennon i Yoko Ono, després els amants de Terol i, quan es posen l'un sobre l'altre són Franco i Primo de Rivera. Jesucrist clavat a la creu es converteix, amb un lleuger moviment, en el mascaró de proa del Titànic. Petites baules d'un encadenament surrealista que revela grans veritats.

Revela, de base, que aquesta necessitat teatral respon a la necessitat de simplificar la complexitat que ens envolta en uns pocs passos i escenes concretes. I tota aquesta reflexió, tot aquest caos surrealista, està meravellosament enllaçat i repartit entre una pantalla que projecta els pensaments de l'artista i el públic; una taula presidida per cinc caps pensants i actuant, i quatre ballarins meravellosos, amb una fonamentada tècnica clàssica posada al servei de la desconstrucció estructural i el desmembrament corporal. Tots de blanc, com un paisatge nevat i enlluernador, són un viatge obligat.

Passió per la geografia

EL PAÍS 19/01/2012 per Carmen del Val

Marcos Morau, un dels joves coreògrafs més interessants del panorama de la dansa contemporània a Espanya, demà estrena Islàndia al SAT, un nou espectacle de la seva companyia, La Veronal, que forma la cinquena peça del seu decàleg de dansa i geografia.

La fascinació que Morau té per conèixer món l'ha dut a triar països o ciutats allunyades del sol zenital per situar el ball de les seves emocions, que solen anar acompanyades d'una forta càrrega intel·lectual. Primer va ser *Suècia* (2008), després *Maryland* (2009), *Finlàndia* (2010) i *Rússia* l'any passat, peça que es va estrenar al Mercat de les Flors de Barcelona amb un èxit destacat. Una versió sintetitzada d'aquest darrer espectacle, Moscou, ha estat reconeguda amb el primer premi del Certamen Coreogràfic de Madrid i amb el premi de la Fira de Tàrraga. També ha estat guardonada a l'Internacional de Dansa Mas Palomas i a l'Internacional Choreographic Contest de Copenhaguen.

A Islàndia, l'autor s'inspira en aquesta gran illa nòrdica de terra volcànica i plena de contrastos geològics, geogràfics i polítics per plantejar un dilema: ara la imatge ha desbancat la idea que representa. Per portar a escena aquesta tesi, Morau munta una conferència real —amb taula, cadira i participants— i es llança a recrear aquesta anàlisi entre contingut i forma a través d'un ball versàtil i fluid, que barreja amb elements del teatre i del cinema mut. Si a Rússia els excel·lents ballarins de La Veronal van mostrar un vocabulari coreogràfic enèrgic i cruel, amb una estètica

avantguardista pròxima a la de Los Ballets C. de la B., a Islàndia el ball parteix de la distorsió de la dansa clàssica a l'estil de William Forsythe (a la companyia del qual Morau va estudiar assistència coreogràfica).

La blancor i la claredat d'Islàndia ha inspirat el creador un ball nítid, sense superficialitat i amb una tècnica depurada on palpiten les preocupacions actuals de l'escena contemporània. Les pel·lícules d'Andrei Tarkovsky, la literatura de Peter Handke i la teatralitat de Roland Schimmelpfening són fonts d'inspiració per a aquest jove coreògraf, amb un currículum brillant. Morau, a més de cursar els estudis de coreografia a l'Institut del Teatre de Barcelona, va obtenir la màxima qualificació amb el projecte de final de carrera al centre d'estudis de Nova York Movement Research, i va ampliar la formació al Nederlands Dans Theater II. Els seus coneixements artístics no es limiten a la dansa sinó que arriben fins a d'altres disciplines com la fotografia i la dramaturgia. Un artista ben singular.

Picasso en relleu

EL PUNT / AVUI 10/09/2011 per Jordi Bordes

La Veronal han aparcat el seu viatge per països i universos anímics que els evocuen per fer un treball d'investigació amb una vintena de ballarins per a la Fira de Tàrraga. Pájaros Muertos és un privilegi per als espectadors. La jove formació, vinculada professionalment a la regidoria del Mercat de les Flors, ha sabut mostrar una peça de gran format, amb una complexa i mesurada coreografia sense que se li passés la cocció ni la sal d'aquest nou plat. L'obra s'inspira en la realitat dual de Picasso, entre França i Espanya. Com el pintor, han transformat l'orgull gal i el tremendisme del costumisme castís en una peça que trenca, evoca, convida a imaginar i reivindica el pintor alhora que recorda personatges cèlebres de la política i de l'art indistintament que comparteixen mort en el segle XX. Des de Hitler fins a García Lorca. Des de Benavente fins a Thomas Bernhard. Des de Lluís Companys fins a Mussolini. . Tots ells són ocells morts. Un espectacle en què la música també es distorsiona voluntàriament per moments i que ofereix un ventall de lectures per a l'espectador. Diverteix i, per moments, emociona.

Viatge sense retorn

AVUI 15/02/2011 per Bàrbara Raubert Nonell

Es titula Rússia i està plantejada com un viatge fins al llac més profund del món, el Baikal, però com aclareix en un moment donat el gegant retrovisor que fa de pantalla per a subtítols, Rússia només és un lloc al cervell dels espectadors, un paisatge eteri creat entre els estímuls escènics i les tecles que aquests agullons hagin pogut aixecar en cada espectador, que segur que no són pocs. Marcos Morau circula entre la tensió lynchiana i l'humor dels germans Coen, un paradís surrealista estèticament perfecte i profundament inquietant, molt proper també a les accions parateatrals de Jan Lauwers. Però la joventut d'aquest creador d'origen valencià instal·lat a Barcelona es nota especialment en l'energia que posa en escena i en la facilitat per lligar aspectes inconnexos que a les seves mans adopten una narrativitat d'extrema fluïdesa, com les icones russes plorant en un pas de Setmana Santa o els vestits i les posicions de gimnastes esportives entre els moviments de dansa. El paper dels vuit intèrprets, ballarins excel·lents, és el de posar cos a uns personatges que són pura emoció, llençant-s'hi sense cap mena de reserva. És per això que connecten amb el públic, perquè senten plenament cadascun dels energètics passos amb els quals la història s'entrellaça i s'explica. El coreògraf juga amb la flexibilitat d'aquests intèrprets, tant física com emocional, i els empeny a situacions en què passen de ser protagonistes a elements causants o simplement a rebre l'acció d'altres, i és amb la mateixa flexibilitat que el públic ha de seure al

teatre, acceptant la neu o el que sigui que pugui caure-li a sobre, perquè sap que està en bones mans. Mans que guien i assenyalen un futur ascendent en una via sense retorn.

Por sota flocs de neu

EL PAÍS 12/02/2011 per Carmen del Val

Poètica, intel·ligent i innovadora és Rússia, la quarta obra del coreògraf valencià, Marcos Morau, per a la seva companyia La Veronal. Un muntatge que havia despertat la curiositat del públic i que no va defraudar, ja que va exhibir el traç d'un artista amb talent, que aposta per l'originalitat. Rússia, creada en col·laboració amb els magnífics ballarins que la interpreten, se situa per la seva estètica avantguardista i la duresa del seu ball en la línia de Els Ballets C. de la B., la famosa companyia belga.

La fascinació que Morau sent per la geografia l'ha portat a escollir països o ciutats del món per situar la dansa de les seves emocions.

Primer va ser Suècia (2008), la va seguir Maryland (2009) i després Finlàndia (2010). Ara ha triat Rússia, concretament el Llac Baikal, situat al sud de Sibèria, - on va néixer Nureyev -, per situar a vuit personatges que inicien un viatge en cotxe cap a aquestes gelades i llunyanes terres. Viatge bell i cruel esquitxat de bon ball.

Rússia ha comptat amb la col·laboració del cineasta Cesc Gay, que ha ajudat a l'autor a crear aquesta road movie on es barregen elements cinematogràfics i teatrals. L'encertada atmosfera d'aquesta obra envolta l'espectador arrossegant-lo cap a aquest interessant viatge des del principi. El ritme de l'espectacle ve marcat per les expectatives emocionals que expressen els seus intèrprets. Els seus cossos es retorcen gelats en frases coreografies fluides i riques. La por i la incertesa guien les seves relacions. Por aterridora que esculpeix una dansa distorsionada i visceral que contrasta amb el gèlid paisatge. El coreògraf aconsegueix que cada espectador es construeixi en la ment la seva pròpia versió de Rússia. Ho aconsegueix a través de les frases que es projecten a una pantalla i de l'aparició en escena d'alguns símbols que evocuen la terra dels tsars, com un soldat, una ballarina lluint un tocat tradicional o un himne. No obstant això la millor carta d'aquest espectacle són els magnífics intèrprets, procedents de tot el món, i que han contribuït a la creació de l'obra. Cada un d'ells té un rellevant paper en solitari que emfatitza la seva brillantor com a ballarí. Si bé el treball coral aconsegueix un major efecte per la unió de les qualitats de moviment de tots ells.

Citar els millors fragments de Rússia no és fàcil, però subjugadora resulta la seqüència en què el grup balla sota els flocs de neu, o l'intens pas a dos de Lorena Nogal i Núria Navarra al compàs de la música de les Danses Hongareses de Brahms.

Una dura lliçó necessària

EL PAÍS – 31/01/2013 per Roger Salas

Per una vegada i que no serveixi de precedent, l'abundància de textos no entorpeix un espectacle de dansa actual, sinó tot el contrari. Això és potser perquè la veritable música d'aquesta obra, la seva base rítmica està en les veus que reciten, de vegades impersonals, de vegades iròniques.

La Veronal, grup creat el 2005, es supera després de les seves altres peces de temàtica territorial com Rússia (2011); Finlàndia (2010); Maryland (2009) i Suècia (2008). A Islàndia van més lluny en el seu compromís polític i en la seva exposició. El broden des de la primera escena fins al desgastador final. L'ús del blanc, la dansa geometritzada fins a quelcom esquemàtic, la pantomima de calaix recurrent, l'àcida ironia, el no mossegar-se la llengua ni amb tiris ni troians, tot aboca a una lliçó transcendental i immediata dita des d'una asèpsia precisa i inquietant. Ja és una pena que només es pogués veure ahir, i en absolut la Sala Roja dels Teatros del Canal els queda gran, sinó justa, sobretot quan hi ha alguna cosa a dir i transmetre.

Les evolucions reglades amb matemàtica, aquesta matèria corèutica desdoblada en paisatge escultòric i seqüencial, i fins i tot de vegades aquesta separació tendenciosa entre allò que se sent i allò que es veu, acaba estenent un hipnòtic ambient d'indefensió. La Veronal demostra maduresa i un estil personal de presentar-se.

'Islàndia', de La Veronal, el punt perfecte entre la dansa i la protesta

ELCLUBEXPRESS 31/01/2013 per Ramón Vargas-Machuca

El passat 30 de gener començava la tretzena edició del Festival Escena Contemporànea, que, com el seu nom implica, ofereix al públic madrileny any rere any un ampli ventall de teatre i dansa contemporanis. L'encarregada d'inaugurar aquesta present edició va ser la companyia catalana La Veronal amb la peça titulada Islàndia.

I què ens diu el nom d'Islàndia? Què sabem d'aquest país a part d'haver estat el bressol de Björk? Poc, la veritat, però últimament hem pogut saber que, encara que els mitjans generals de comunicació no li hagin donat molt de bombo, el poble islandès va donar recentment l'esquena als seus polítics per haver-los portat a la crisi, de fet, alguns d'ells paguen condemna per això. Islàndia és la revolució, és la protesta, és el voler canviar les coses. I aquest és el sentiment que ha volgut expressar La Veronal a través d'aquesta peça.

Ja ens advertia l'organització del festival que aquesta edició estava dedicada a aquells creadors que volen remoure la consciència social davant el moment que aquests estan passant. I no va poder haver millor manera de començar en aquest aspecte que amb Islàndia. Aquesta peça ens proposa tornar a associar les imatges amb les idees que representen a través d'un divertit joc en el qual cossos i paraules ho diuen tot. Així, vam poder veure com en una pantalla anaven apareixent noms de coneguts personatges, entitats, o qualsevol concepte imaginable, mentre que els quatre intèrprets - tres noies i un noi - anaven representant amb els seus cossos el que aquest nominatiu representa avui dia en la nostra societat. Però tan actualitzat, que alguns conceptes representats havia adquirit un significat nou sol hores enrere. Per exemple, va aparèixer el nom de "Beatriu d'Holanda" i una noia va caure a

terra, representant l'abdicació de la Reina dels Països Baixos, que havia passat només hores enrere.

I, en una ostentació de protesta sense pèls a la llengua de Marcos Morau, director i coreògraf del muntatge, alguns dels noms que van aparèixer van ser de personatges com Iñaki Urdangarín o Luis Bárcenas. Imaginin com es pot representar a aquests personatges tan mediàtics avui a través de 4 cossos. Hi havia canya de repartir per a tots, però d'una manera altament elegant i divertida. Tot un risc que un públic tan exigent com el de Madrid va saber apreciar i gaudir-ne. A més d'aquesta part de protesta, la peça va anar alternant també exquisides coreografies magistralment executades pels mateixos ballarins. Al final, una llarga ovació, amb gran part del públic que va abarrotar la sala Roja de Teatros del Canal de peu, premiant l'elenc per la bona estona passada. Podria revelar més dades de l'espectacle, però millor que ho descobriu vosaltres mateixos si teniu l'ocasió de veure aquesta magnífica peça en alguna sala o teatre. Felicitats a La Veronal.

"Islàndia" de La Veronal. Una peça geomètrica, blanca i transparent en temps de brutícia i caos.

CICLODRAMA 31/01/2013 per Fiona Briand

Ahir es va inaugurar la XIII edició del Festival Escena Contemporànea que durant tot el mes de febrer omplirà de teatre compromès les sales de la capital. Res millor per l'obertura del festival que amb la companyia de dansa La Veronal, que gràcies al seu indiscutible senyal d'identitat, van omplir de metàfores i dialèctica la sala vermella dels Teatros del Canal. Després de les seves anteriors peces en què s'inspiren en una zona geogràfica i que va començar amb "Suècia" (2008), "Maryland" (2009), "Finlàndia" (2010) i "Rússia" (2011), arriba la bellesa plàstica de "Islàndia".

Marcos Morau, coreògraf i director juntament amb el dramaturg Pablo Gisbert, han creat una metàfora freda i calculada fins arribar a la geometrització de la dansa. Poques vegades es pot gaudir al mateix temps d'un espectacle de dansa que barreja paraula. Però en aquest cas el discurs és l'eix de la història. Mostrant de manera esquematitzada el món que ens envolta, el món del qual formem part i ens reflecteix amb una gèlida bufetada de realitat.

La imatge s'ha apoderat de la nostra societat, anul·lant completament el discurs que pogué haver darrere d'ella. En molts casos les imatges estan buides i només viciant i corrompent aquesta imatge arribem a entendre com de dramàtica, irònica i bruta està la nostra història actual.

Els ballarins executant melodies de paraules sagnants i bufonesques mantenen el seu blanc impol·lut. Islàndia, aquest país allunyat de tot, aïllat d'Europa, que ha dut a terme una revolució econòmica, manté el seu blanc. Com si una força glacial els mantingués protegits de la brutícia dels seus veïns corruptes i alienats.

Podria ser una peça sense empatia, però resulta ser tot el contrari. Com si dibuixessin una fissura en un foli en blanc, el significat arriba clar i aprofundeix en nosaltres fins emocionar.

Una perfecta execució de moviments, ritme i una excel·lent selecció musical que ens hipnotitza fins a l'últim segon. Un crit de modernitat en tots els sentits. Perquè ara més que mai allò que necessitem és transparència.

PREMSA MERCAT DE LES FLORS

MERCÈ ROS

93-256 26 14

MROS@MERCATFLORS.CAT

WWW.MERCATFLORS.CAT

Consorci format per

Amb la col·laboració

